

Bismillahirrahmanirrahim

Izdavač
BZK Preporod Stolac

Za izdavača
Mensud Medar

Tehnički urednik
Ale Puzić

Design
Acid DTP studio Stolac

Naslovna strana
Ecce Ancilla Domini,
Dante Gabrijel Rosseti

Samo za one koji znaju da ljudski razum
ne može dosegnuti konačne istine niti
otkriti krajnju svrhu stvorenih stvari.

Belmi, čije su me plave oči boje mora
nadahnule na poduhvat od kojeg bi
se sustegao i hrabar moreplovac.

Jasminko Šarac

KRISTOVA NEVJESTA

Stolac, 2005. godine

Jahači apokalipse

Žena pobožna pokazat će istinu svoju u jutro dugo čekano,
nevjesta Kristova što sjeme budućeg mira nebeskog nosi obzna-
nit će bremenitost svoju za vijeke vijekova. U imenu njenom je
robovanje smjerno.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Lovorov vijenac pobjednički nju čeka kad uzvišenost zlo pre-
vlada iza brda svetog. Pogledi će mnogi pratiti povorku dugu u
prašini crvenoj kad navjestitelj milostivi sastavi slova dva ojačan
Duhom Svetim.

Pomognut anđelom višnjim razotkrit će svima tajne tri onaj što
poslan bješe među dvanaest plemena Israilovih, u znanju je zapi-
sana poruka njegova. Njegov će prst podignuti u tišinu zaviti
mudrosti četiri strane, oborene će knjige u prašini ostati
zauvijek. Rađa se vrijeme znanja potpunog.

Neće ga spriječiti zloslutni pjev ptica crnih na hramu bliskom,
utočište će spremno biti kad pogled zabrinuti skrbnika porodice
presvete ostavi biljeg bijeli u noći odluke teške. Ruke će prema
nebu podići mudrac veliki u noći mjeseca punog. Tama mrkla
kao šestoga sata obaviti će zemlju kada se bude rastavljala dlaka
tanka od tijesta zamješnog, ponovljena će biti slika bjekstva
davnog.

Životinja nečista u obličju ljudskom ogledalo razbit će skupocje-
no, neće pogledati ispred kad se krila smrti spuštala budu na
zabranu davnu. Milosrđe će poteći sa zemaljskih izvora svih,

potoci čisti blagoslove nose mnoge prstima sretnim kad mreža
Apostolska ljubavi mrežom ulovi srca prazna, osakaćena dobom
željeznim. Čamac konopaca raširenih zaplovit će naglo i napusti-
ti obalu istočnu. Gubitak će mnogi skriven ostati u riznicama
soja oholog kada se ruka pravedna spusti na tezge prepune.

Mlijeko od bisera bjelje u prsima punim netaknuto će ostati
četrdeset ljeta dugih. Sunčev sjaj neprekidan božanski nauk će
pratiti, rasprostrijet će se zemljom cijelom vođen zvijezdom iz
slivova rijeke velike. Deva sa lavom drugovat će, tigar sa
govečetom prebiva a djeca se bezbjedno igraju sa zmijama u
rukama čednim.

Čista će lica doći stojeći na kupoli glatkoj, za umove nemarne,
zagađene neznanat će biti čovjek rumenila nježnog. Čelo pokva-
šeno, umiveno skrivati on neće od pogleda radoznalih kad oči u
čudu raširene svjedoci nijemi budu.

Tešku će slutnju osjetiti vladara četiri očiju okrutih u vlasti
zvijezde plamteće, čekat će nemoćni, vlast će njihov skršena biti
kada se spoje mjesečeve polovine dvije na kapiji svima znanoj.
Čarolija će velika biti za poricatelje stapanje svjetala modrih.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Koplje će nositi on u desnoj ruci svojoj, gvožđe posvećeno od
zemaljske rude nije. Lučonoša sa neba četvrtog osvijetlit će lam-
pom izduženom ispod košulje izatkane svijet zemni po drugi put,
poslanje nedovršeno njega čeka.

Znak Mesijin na vratima kamenog grada u trenu će neočekivanom pečat dobiti jasni. Pognute glave će ući on u sandalama iznošenim kad stub široki zasja suzama orošen mnogim, zvijezda će ponovo pasti sjajna iznad glave velikana.

Kad se sunce visoko digne dlanove će položiti prečiste na bolesnika osam, iz otvora devet će cvijetovi progovoriti mirisni. Predznak po redu drugi na konju usplahirenom motri dok nadlakticu svetu on čeka, sedamnaest je brojka brata njegova.

Plavetnilo hrama obilježenog stopit će se sa plavetnilom nebeskim kad presahnu nade u očima žalosnim što predugo motre znak očekivani. Šta?! Zar je on još uvijek živ? - šaputat će usne sve u pometnji strašnoj koja će zatresti zemlju silinom do tada neviđenom.

Prisegnut će milostivo na istinu sin Marijin, dvoumiti se nimalo neće u času kad zvuk sa nebesa tri puta najavi dolazak Očekivanog. Gabrijelov je glas strava užasna koja će uspraviti dlake sve na kožama stvorenja ljudskih.

Svitak razmotani iz lađe Noine otkrit će tajnu trostruku groba Mesopotamskog, slovo aramejsko govori a da ni upitano nije.

Osvrnuti se neće nijednom na maslinove grane otkinute veliko srce, gora je pusta iza leđa njegovih. Palme mnoge posječene, a neke ostavljene da uspravno stoje, sjećanja će zazvati na redove zgusnute slova davnih. Tražit će sličnost svi u događajima vremena prošlih.

Plod u ruci desnoj dovoljan bit će za sva usta izgladnjela,
blagoslovit će on glasom jasnim polovine dvije. Ulje će posuto
biti na kosu raspletenu pokajnice lica skrivenog, mirisnim kapi-
ma brisat će noge drugačije.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Ledima oslonjen čvrsto uz zid Hrama svetog sve tajne položiti
će u ruke vjernih Spasitelj dugo čekani, nadlanice su okrenute
prema njemu.

Učenja glasonoša svih poteći će jezikom jasnim potomka časnog,
čut će ga i tamo gdje glas ljudski nikada dopro nije. Ruka spasa
ispružena na sve što diše dahom božanskim.

U blizini mjesta kušnje Abrahamove strah veliki i šapat od koje-
ga se krv u žilama ledi. Grozno će crvenilo do koljena dosezati
kad pribježište bezbjedno zaključano bude pečatom crnim.
Nema utočišta već u Njega! - micat će se usne sve obilježene
očajem strašnim.

Past će neman užasna pred vratima obezglavljena u času kada
na koljenima mnogi milost tražili budu. Slavni potomci bjekstvo
će pokušati uzaludno, sjenke će loviti izgnani, posramljeni od
svih.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Dvojicu svetih će dočekati povorka odabranih sa grančicama

maslinovim u rukama sretnim, zagrljeni će biti obojica rukama
učenika Solomonovih na dan kad predvorja blistava zasjala budu
sjajem novim.

Judin će poljubac opomena postati, znak na obali mora mrtvog
će biti krune biserne, dvadeset i jedan dragulj crveni je na pokri-
valu svakom. Devedeset i devet Imena obuzet će umove poput
pjesme najljepše u času kad gorčina napusti duše sve
nepovratno, lijek će knjiga časna dati za bolesti sve.

Krist će iza Krista drugog stajati u redu jednakosti vrle što
pomjerena nije, protivljenje iskazati neće glave sijede što knjigu
drže zanjihani. Pokorit će se smjerno mudraca sedamdeset staze
Mojsijeve kad vrela dvanaest iz stijene voda jedna postanu,
bistrina će otvoriti oči mnoge.

Odbit će u pročelje stati Duh Božiji, prednost će dati mladiću
ljupkom u vremenu kada se noć i dan mješali budu. Poklonjenje
što davno je obećano pastirima sa planine hladne obistiniti će
istinu skrivanu u zoru izazova veličanstvenog, molitva kakvu oči
ljudske vidjele nisu.

Prestravljen će zamuknuti ispunjenem navještenja vladar iz
nizine bliske, carski pogled će nadu uzaludnu ponijeti na devi
brzoi hitronogoi, kad listovi sjajni u vatri jedinstva gorjeli budu.
Plamen će jasni sastaviti trojke dvije iz bitke davne, jednost
pomiruje broja dva u času kad rođenje i uzdignuće isti budu.

Prepoznat bit će čovjek iz zemlje svetlosne kad znak jasni

preobradi Tomu nevjernog ispred humke pješčane na razmeđu
zemlje dvije. U moć Izabranog sumnjati više niko neće. Njegovi
su dani koji slijede.

Sedamdeset četiri čovjeka srca nesvakidašnjeg spremna će
biti kad jahač treći uzvitlao prašinu bude. Naredbu će čekati
redovnici odani prekriveni oblacima sa zemlje smaragdne, oni
će se spuštati jedan iza drugoga u magli pepeljaste boje,
putokazom vođeni ruke desne.

Stajat će mirno kao da su ptice na glavama njihovim vitezovi lica
svijetlog sa planine zelene što svijet opasava.

Prst sa naslona postavljenog znak će dati štitonošama pogleda
orlovskog u noći koja će cijepati srca moćnika šest žestinom
tegobnom. Sto okrugli nadu će izgubiti svu, prepoloviti će se
oštro na dijela dva.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Imena njihova znati se neće, svjetlo njihovo tajnu tvori Imena
Presvetog vremena ovoga, nadomak izlasku konačnom je životi-
nja što iz zemlje će poniknuti. Glas njen je odviše ljudski.

Sličnost neželjena uplašiti će zvijer iza stubova zlatnih sa tri bra-
ve zaključanu, vratari lica bijelog spustiti će ponizno ruke na
grudi svoje kada se zubi pokažu zmaja plamenog.

Duh će Ramzesov dubine napustiti nenadano kad štap moćni

ponovo dva mora razdvoji, gibanje strašno u gomilama opčinjenim nemir će donijeti, priviđenje će mnogi uzaludno htjeti da poreknu. Sva nada njihova je obmana listova zlatnih.

Pečurke velike izniknut će još prije na mjestima gdje se zemlja sa zemljom sastavlja od davnina, kobna kiša otrov nevidljivi lije, širi se na svijet cijeli.

Zaprepaštenost će podsjeći krila labudova kad krug bezizlazni postane kuća njegova, jezerom će ploviti spas iščekujući.

Strah silni pamet će odnijeti glavama prezrenim, tek šaka ljudi oko Istine okupljena prisebnost će zadržati u vremenu kada se neće moći ni spomenuti ime Božije, smirenog daha će čekati grupa odana.

Zemlja će poharana biti užasom velikim kad gradovi sablasni na pustinje beživotne ličili budu. Mnoga će osoba prokleti dan rođenja svojega kršeći ruke u jadu nepojmljivom kad usta uboga zemlju umjesto hljeba jela budu u tami neprozirnoj.

Krici do neba u zemljama svim, oblaci gusti kao vatra užarena iznad glava prestravljenih. Siluete izgubljene u obuzetosti strašnoj, suze kakve se vidjele nisu.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Smrt će željeti ljude kao nikad do tada, zavidjet će onima u groblju lica izbezumljena. Sve će poruke uzaludne biti za uši

gluhe kad kosti bijele hrana najbolja budu, željet će mnogi da su na mjestima onih već pokopanih.

Potomka pobožnog učeni sin, u koljenu trećem tajna dugo čekana obznanjena će biti u gradu malenom što duhovima mučenika okružen je, potomak Saracena nepoznatog svjedok će biti svjetlosti posljednje.

Na mjestu gdje se grb porodični krajem zove svojim uspravljen će biti simbol humke, ruka će velika prstom pokazati Jupiterovim gradnju hrama novog. Sjedinjenje učenja svih ispravnih plavu boju dobiva u sumraku radoznalosti iskazane, nekolicina je na koljenima čvrstim.

Trag dugog svijetla ulazak će pratiti veličajni kroz šesteru vrata u zemlju svetu. Počivalište Abrahamovo željeno će sklonište biti za srca pometena, pored kamenih stopala učenja sva u krugu jedinstva, držat će ruke jedan drugima isposnici puteva raznih.

Jednooki će džin pokušati visine dosegnuti kad smutnju veliku završi trideseti prorok lažni. U noćima ukletim tumarat će bića izobličena žudeći krv poput zvijeri divljih. Ubijeni ne zna zašto gine niti ubica zna zašto ubija. Najniži pad čudoređa čovječijeg otkada pero događaje piše.

Tama će prije svitanja sablasno gusta biti, strah od aveti jezivih pozatvarat će vrata sva na kućama nezaštićenim kada dva lica bude pokazivao i onaj iskreni. Na pakao nemilosrdni će ponajprije ličiti zemlja cijela kad Odisejevu ženu mnogi budu tražili

uzaludno. Točak će Ezekijelov sjaj od sebe dati posljednji, podići u nebo letjelicu.

Uzaludnu će potragu željezna ruka povesti u jutro sa tri znaka obilježeno. Tragači brzi umova svijetlećih sustići neće priliku u odori zelenoj, božansku će podršku imati starac što pije sa izvora Ilijinog.

Potvrđena će prisutnost njegova biti od trena kad je riba u vodu sklznula bešumno na mjestu sastavljanja mora dva. Lađa posve drugačija sa sedam sivih jedara tone u vodu bijelu i ljupki je dječak ubijen, iz kneževske porodice ovoga puta. Zid će prezidati najčvršći u zemlji sunca ruka nova u rukavici bijeloj.

Na magarcu pozlaćenom će običi svijeta pola zavodljivac podli, neće spriječen biti u danima zle sreće kad propast velika prijetila bude svakom nemarno bačenom sidru. Led bakarne boje prije no zasje svjetlo u Šamu, neće mu se nadati zastave razvijene.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Povesti će svijeta trećine dvije u ludilu što zaustavljeno biti neće kiklop nesretni, propovjed svaka uzaludnog poziva biti će u danima duge kletve kad stub plameni učini nebesa tamnijim od noći najcrnje.

Nesretna ljubav iz Verone davne ponovo uzima danak svoj, porodična je oznaka prepreka velika kad prst moćni naređivao bude velikom broju, stado je poslušno polovina roda ljudskog.

Vođeni poput slijepca nemoćnog glave će spuštati pokorno čak
i šamani moćni. Magija će vješta što opojnoj travi liči u zanos
baciti bića nepregledna, gomile se klate poput lutaka drvenih.

Gubitnik će osjetiti propadanje tla pod nogama moćnim, zazivati
će uzaludno sve vojske svijeta ovoga. Kraj će neibježni dočekati
ogrtač svileni do zemlje spušten, slava se njegova okončava u
prašini narandžine boje kad deva žedna pristupi pojilu svome.

Tri stotine i još trinaest njih poredano će biti u danu velikom.
Sjena božija u sjeni drveta bagremovog rukopolaganje će primiti
boraca oklopljenih, poput stijene granitne su oni, srca od željeza
čvršćeg.

Djedovsku zakletvu na vjernost obnovit će čista duša u tišini
Hrama porukom bezglasnom, potpuna će biti vijest zapečaćena
kad silna carstva drhtala budu.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Pridružiti će im se sve zemlje kraljice od Sabe i dijelovi zemlje
crvene u vremenu koje će doživjeti tek jedna od deset duša. Broj
će im narasti ali ne mnogo, sablja iskovana zemaljska nije.

U pustoši beskrajnoj širit će se strah. Mali će broj odabranih
boj zametnuti kad napadnuti budu iz pravaca pet u nepreglednoj
daljini bijeloj. Čudit će se hrabrosti njihovoj dva lava iz pustinje
zaboravljene, neodlučni će sjediti noć cijelu na ćilimu šarenom
kad oči umorne klonule budu u cik zore.

Deset će biti broj zagonetni u odmjeravanju snaga pripravnih,
kad neprijatelj varku pripremao bude u šatoru plavom. Pobjedu
odnosi skupina manja, carstvo je nebesko kuća njihova.

Dvije sablje, jedna oštija od druge, hitro će proći putem zapad-
nim u danu odluke neizbježne. Bojati se neće sinovi Sunca kad
stubama drevnim prilika gologlava bježala bude. Kapa će naslije-
đena u prašini ostati, pogažena, mnogima će dokaz dati jasni.

Carska će svita u haljinama raskošnim izdati vođu svoga u jadu
iznenadnom. Laka srca će predati kovčeg dragocjeni paževi od-
jeće jarke, gonit će ih samo pogled prodorni kad uzmicali budu
rijeci velikoj.

Teški uzdah otet će se iz grudi napaćenih kada se mudrac iz
kuće paukove na prelazu između gore dvije prisjeti Lotove žene.
Kasno će biti za uzmak časni kad krila orlova napuste vodu
veliku, bijeli će ždralovi preplaviti kopna u broju velikom.

U pokrajini sablazni svete zastave crne razvijene na kopljima
samrtnim, crveni soko drhti na vjetru dok se priprema odmjera-
vanje veliko. Ogrtač s nebesa spušten na svjetala pet sada je na
ramenima snažnim, plemenitim, duhovno siromaštvo je slava
njegova.

Znalac Kuće čiste bacit će na koljena silnika sa šestice tri u ruci
varvarskoj, neće se oduprijeti moći đavo u liku ljudskom kad po-
držka iz dvoraca zlatnih bude nosila samo očaj duša objesnih u
šakama punim.

Vojske tri cara ohola uzaludno će u pomoć priteći kad so gorka napuni usta faraona iz vremena drevnog. Staklo će tvrdo u trenu slomljeno biti kad zavjesa prozirna padne.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Savršenstvom Presvetog putnik prostranstava duhovnih udubinu među očima pronalazi dugo zanemarenu. Neslućene stvarnosti pohode duše pomazanika sretnih kad cjelinu uznese- nja doživi rod ljudski po prvi put otkako svijet postoji voljom Božijom.

Za srca razbuđena zapreke postojati neće kad svjetlost iz Knjige u treptaju oka jednoga prijestolje prenese iz zemlje lavljega srca ovoga puta. Sedamdeset čistih će okrenuti stvari nabolje kad čvor veliki u noći punog mjeseca nepovratno presječen bude mudrošću Aleksandrovom.

Poput taloga će otploviti sve nečasno vodama pet mora velikih i vratiti se neće nikada više. Planet sjajni sa neba drugog zemljani- nima će podariti blagodat novu. Ljubavi među ljudima kraja nema, križ i polumjesec su jedno.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Prije ljubavi sveopće dva horizonta suprotna sastavit će se u magli ružičastoj. Dvojica će jedan naspram drugoga stati u času kad Judin brat uzaludno priliku čekao bude, zlo je zemaljsko izgubilo zenit svoj.

Sablje će se dvije sastaviti nepovratno kad Antikrist na leđa bačen bude. Voda apostola svetih ime će božije zazvati kad oklop neprobojni boje srebrne bude imao protivnik nijemi.

Žene dvije u svilu umotane snovat će obnovu carstva propalog u noći zloslutnoj. Kraj tiranina pometnju će izazvati strašnu na obali jezera čistog, brojke brižljivo slagane razbacane će biti na stepeništu mermernom.

U velu neprozirnom prilika umotana promatrač će postati željeni. Pečat prijatelja božijih spas će donijeti i njegova molba će primljena biti kad duše sve slutile budu samo pokajanje posljednje.

Bijela ruka spas će donijeti iznenadno kad nadu izgube i oni strpljivi. Svi žele da poljube usnama zahvalnim nadlanicu plemenitu u času kad paževi u bijelo odjeveni podignu zastor davni. Svjetlo će lica predivnog opčiniti i poricatelja najokorjelijeg.

Bijedno će završiti skinuta glava čela označenog slovom velikim u trenu kad se sudbinom bavila budu pera dva u zemlji staroj. Istraživat će nevideno glave sijede hodeći čvrsto stazom Sabejskom od trnja divljeg očišćenoj nakon vijekova mnogo.

Sljedbenici u trenu će raspršeni biti poput magaraca divljih prestrašenih. Kapuljače crne će navući hitro u kući velikoj, neprimjećeni će htjeti da ostanu sinovi satane kada se tumač pisma klinastog okrene protiv njih.

Do kraja konačnog nikada više sablju neće uzeti ruka ljudska.
Gurat će se u gomilama na brežuljku sivom oni manjkave vjere,
željet će dokaz opipljiv smrti davno navještene. Pitanje tegobno
ostaće otvoreno.

Obrijani čovjek s mjesta uzdignutog izreći će riječi dvije za kraj
sretni. Njemu će povjerenje ukazano biti kada se vijećalo bude
o vjesti brižljivo skrivanoj. Uzaludan će svaki uzmak biti pred
istinom konačnom kad tajna velika otpečaćena bude.

Mesija će razlomiti hljeb jedinstva na dijela tri, znak će pogrešni
slomiti na dvoje nadahnut Duhom Svetim. Vino će novo ponuditi
ukrašen ubrusom ljubičastim preko ruke lijeve, lice mu rumeni-
lom odiše čistim kad dvanaest nogu ponovo brisao bude.

Što bude preticalo podrume lihvarske podjeljeno će biti
rukama ispruženim. Lukavstvo vladara nepriznatog uspjeti
neće kad sedam zemalja odluku konačnu donese kockom
Joninom. Pognute glave će otići srce pohlepno snjujući kraljev-
stvo očeva svojih u trokutu zlatnom. Prašina hrama tri razasuta
će biti pod stopalima snažnim, lice lava kamenog odgovore će
dati mnoge.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

U gradu što veliki požar pretrpio je oštri jezici optuživat će se
međusobno. Teške će riječi pasti kad zabluda padne sa trona
boje jarke, misli će rojiti se poput pčela divljih. Niko sabrati
neće glave raspamećene u hodnicima uskim.

Maslinovu će grančicu nositi dvojica nejakih u rukama svijetlim još prije ukopa Antikristova kada se bude bježalo u pravcima svim od istine strašne. Željet će svom snagom završetak sretan drame vjekovne prilike u odorama tamnim kad svijeeće plantjele budu sjajem jasnim oko ostrva prošlosti časne.

Lik Marije Magdalene obasjat će srca mnoga uzdahom pokajanja, Krist i Buda pod jednim ogrtačem, skupa sa Mojsijem u Gradu sigurnom.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Knjiga što sabira učenja sva položena će biti na srca četrdeset odabranih, Abrahamov zavjet časni je dno posude znanja njihova. Kocka će sjati drevna očišćena od idola svakog štapom što naslijeden je vezom dvostrukom.

Bizantska ruka stub drži dok duhovnjaci plemeniti na usne platno laneno stavljaju bojeći se za biserje dragocjeno. Šutjet će svi do jednoga dok strijele daleko budu od mete padale dragocjene.

On će sedamdeset godina imati i još tri kada u zemlju položen bude. Grad svijetli pored najvećeg primit će još jednoga njemu sličnog dok se suton ružičasti spuštao bude nad zemljom drevnom, vjenčanica bijela znak će dati sačuvana rukama djece troje.

Neće ga svi vidjeti u času kad trinaest bude broj ključni. Smrt bijela neznanje nosi za one koji sastave sjećanja dva, sličnost zazvana je nepovratno.

Kraljevi sa gore maslinove položiti će zlato i tamjan mirisni
za rođenje drugo. Pastiri kruna grimiznih sići će smjerno u
haljinama preko ramena prebačenim i žutim i crvenim, ne iz
istog naroda svi. Zemaljske vjere sve bratimljenje srdačno čeka.

Učenja četiri pomirit će se na način najbolji, korijenje će
zajedničko pronaći u zemlji istine od patnje konačno utihnuloj,
mržnje nekadašnje - tek sjećanja davna.

Buda i Mojsije, Krist i Muhammed, sve knjige nebeske u jedno
će sabrane biti ljubavlju svih bića živih, jedinstvu probuđenom
kraja nema.

Kovčeg zavjetni, štap i obuća sveta, svi govore jezicima svim,
nevidljivo carstvo dotiče prisutne sve i ono što prisutno će biti.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Pokrajina granična, u prošlosti rat dugi vođen, bljesnut će sva
munjom istine zaboravljene obasjana. Prijatelj Solomonov, ime
je isto, razotkrit će tajnu groba svetog što snije u zelenilu tihom.

Prsten će Solomonov pečat biti kad prašina padne na glave
mudraca sedam carstva nevidljivog. Rastrgat će košulje bijele u
žalosti velikoj uglednici skromni kad prvi grumen zemlje bačen
bude.

Glas krijeposni pastira bosonogog obznanić će smrt ispod
kupole sjajne. Poruka Paraklitova zapečatit će usta mnoga

snagom vremena novog kad se nedoumice sve rasprše poput pepela na vjetru iznenadnom.

Nadomak grada označenog pobuna svijeta učenog. Oni koji tek slovo zakona znaju ustat će protiv Fatiminog sina, tražit će da se vrati cvijet potomstva blagoslovljenog veliki redovi sa knjigom u rukama drhtavim.

Zbunjenost takva kao da je vjera nova obznanjena sa nebesa visokih. Velikani slova četrnaest nesprenni su za dubina sedam u moru dubokom, svaka ima još sedamdeset.

Mnogi će znamen skinut biti sa čela usijanog, u prašinu bačen, prezren. Čuđenje onih što ruke povezane kriju stidno veliko će biti. Povratit će se najednom iz bunila dugog kad svo znanje dotadašnje stavljeno bude u sedam pitanja mudrih.

Ljuska će mudrosti slomljena biti udarcem jednim kad bade-mov okus po prvi put važniji bude od opne vlastite. Preteći će tvrdoću svoju okus čisti, nepromjenjeni. Stablu se može približiti ruka žudnje nezaboravljene.

Bezgrješni vođa sedamnaest ljeta će na prijestolju ostati a zemlja će mu poslušno izbaciti sve riznice svoje. Od istoka do zapada svjetlo nepregledno utrnuto biti ne može, Sunce je izašlo iza oblaka velikog.

Prazne ruke se vratiti neće niko sa trijema malog ispod kupole bijele. napunit će šake ispružene sve Prijatelj Božiji, lice će sjati

negovo poput mjeseca punog kad dlanovima okrenutim utješi kolone nepregledne.

U drevnom Babilonu on će sjesti kad slovo značajno mudrosti davne sa planine pojasa zelenog obasja glave sve. Izaslanike će primiti mnoge, znamenja pokazati jasna u času kada ga pratilo bude divljenje bez kraja.

Na raj će veliki ličiti zemlja sva kad posljednji put ponikne sjeme proketo u dolini rastinja mirnog. U znanju lažnom obitava prevara sjajna, obmana blistava škorpiona će susresti crnog na dini pješčanoj, ubodom jednim raspršene su tmine.

Obilje kakvo nije viđeno od pada Adamovog, do zvijezda će čovjek dosežati u dva treptaja oka, ovladati moći nezamislivom. Dvije grane na stablu znanja istinskog dobit će još dvadeset pet mladica novih. Dvadeset sedam izvora čistih poteći će usnama žednim učenjaka usnulih, iz ruke spasitelja velikog oni će piti.

Pod nogama Širdijevim lotosov cvijet za lica sa tačkom crvenom sreću će označiti. Iskupljenje će donijeti za ljude mnoge potomak u odori neobičnoj, dvije su boje na košulji njegovoj.

Nježnost je njegova Šimunova, apostolska će ljubav titrati na usnama osmjeha blagog kad ruke pruži iznenada. Mudrost hinduska probuđena sa listova papirusovih cvasti će zemljom cijelom kad djedovsko znanje udove tijela rastavi na polovine dvije, rođenje trostruko slavu nosi.

Pečat zaljubljenih napustit će tijelo prečisto u dobu zlatnome.
Žena sudbine zlosretne preko ruke će skrovito otrov sasuti u
pehar puni, neznanje je njeno veliko u danu prelomnom.

Zaborav će trenutni ime Svjedoka spustiti u srce veliko kad
znalac staze teške unaprijed bude znao kraj svoj. Mučeništvo je
nepoznanica svijetlošću okupana, čast svih predaka njegovih.

Dijete iz krsta Ahmedovih ukopom čovjeka svetog zauzeto će
biti, samo se slično sa sličnim sastaviti može. Devet je broj
slave njegove u času kad četvrti jahač u prašini bude.

Otac i sin ponovo skupa, najmanje dvojica od kneževa dvanaest
plemenitih iz Tore presvete vratit će se na zemlju ovu zasigurno.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

More će podivljalo silinu strašnu imati kada se kamen
veliki obori na kapiji rasmusnog grada. Lađe će jedara ponosnih
utočište naći u vodi bijeloj, otplovit će da više nikada viđene
ne budu.

Ljudi će se žurno spuštati niz strmine sve. Dva džina usnula
ni od čega prezati neće. Glave ljute pogleda ubojitog od mrava
će brojnije biti kad silan svijet razmeđu pohrli žurno od davnina
čekanom.

Zid će se srušiti, znak će to biti nereda strašnog. Bića okrutna
očiju kosih posijati će zlo mnogo bez sablji u rukama čvrstim.

I hrabra srca strahovat će u nepoznanici elikoj kad se stradalo bude bez oružja ikakva. Sklonjena će biti u udubinu poput saća pčelinjeg velika tajna neba, mudrac tibetanski kovčeg će ostaviti zaključan na visoravni opustjeloj.

Na drvo lisnato nadomak svijetloga grada spuštaju se slova znakovita u jutro tiho. Sakriti se moći neće na stepeništu visokom kada se blijeda lica suoče sa figurom voštanom.

Vatra strašna istokom će harati, istina njena zemaljska nije. Plamen nepoznat umovima svim žig će utisnuti tri slova presveta sa kraka dva srcima pokvarenim, željnim smutnje i tumačenja svog.

Bikova glava tijela čovječijeg ponovo razbuđena u stepeništu kamenom. Zagrljene će biti djevice tri kad labirint zasjeda postane za usta životinjska. Krune će gažene biti poput listova jesenjih.

Zatvorit će se u svijetlu kuću sa vrata sedmera oni istinskog srca. Broj im je malen i još manji biva kad duh Ivana Vodonosca lavove gorde milovao bude bez straha ikakva.

Snagom duha svojega odolijevat će smutnjama bijesa punim kad mjesec posve drugačiji, jedan od četrdeset drugih upije zvijezde mnoge.

Sirijus Gospodara ima, pleme je crno istinu skrilo, na plač i smijeh navodi Jedan.

U ljutoj će zimi grožđe zrelo jesti rukama smirenim, Zaharijin pečat sveti hram će uspravnim držati dok se čekalo bude koja će trska na površini mirnoj ostati sama.

Znat će smisao kušnje vremena tegobnog čelični starac. Rukama će pokriti one najbolje u snijegu okupane kad plamen neviđeni pokrivalo zemaljsko bude svuda gdje pogled dopire.

Vatra će stati iznenada, jad veliki ostavit na obrazima obilježanim. Svi zemaljski zakoni ikada otkriveni padaju jedan za drugim.

Iz lađe velike potomstvo čisto razišlo se još prije po zemlji njihovoj. Trećina života Noinog ili malo više, mjera će biti za vodu nabujalu, novi će potop veliki okajati zemlja sva.

Kada se smisao kazaljki gubio bude vrijeme će postati zlato najdragocjenije. Kad voda do nesretnih vratova dosezala bude lađa što na planinu pristala je u davnini spas ponovo donosi.

Prilike sjajne utješit će one obilježene, pružiti ruku samilosnu, u času kad tri srca dvolična polome čaše crvene u nadi posljednjoj.

Magla će tolika biti da se ništa neće raspoznavati na udaljenosti bliskoj. Preplavljenost čudima prirode razbuđene podsjetit će na svijeta smaknuće. Strahote najgoreg lica od sporenja sinova Adamovih.

Voda će početi da se povlači gonjena snagom odabranika tri

stotine i šezdeset. Niko ih vidjeti neće u molitvama skrušenim
u vrijeme propasti velike. Tama će prekriti zemlju ogrtačem
jezivim kad jedino likovi skriveni budu sijali svjetlošću polarnom.

Kada potop stane kraj će veoma blizak biti. Zamračit će duše
porok nevidljivi u jutro proketo. Trideset je brojka na koju će
misliti nekolicina upućenih, sjetit će se oni smrti značajne u
godini dvadeset i osmoj.

Trnje divlje na ružama bijelim, zla kob će poniknuti najednom u
baštama svim. Dojilje preplašene ostavljaju djecu svoju dok srca
nesretna samo za mržnju znaju.

Lica bezoblična vremena posljednjeg sjeme bijelo prosipaju
na zemlju sasušenu. Zub će otrovni izniknuti u duhu opustoše-
nog čovjeka svakog. Kao životinje nesvjesne lutat će prilike
obezglavljene zemljama svim kad most deveti konačnu tajnu
otkrije.

Vrijeme će teško umove pregaziti sve kad neznanač stranca u
zagrljaju samrtnom držao bude sinom svojim. Sunce će početi
da tamni, boja je njegova krvava kad kopno svo i vode morske
jedno postanu.

Mir posvuda, posvuda carstvo prostrano nebesko.

Zvijezde se spremaju padu posljednjem, utihnuće slute svoje
kad broj devetnaest svom silinom hitao bude. Kamile steone bez
pastira ijednog ostaju.

Zemlja će izbaciti terete svoje, pričati priču o stopama stvorenja
svih, sinova Evinih od početka hoda tegobnog.

Izvoru svojemu vratit će se stvari sve onako kako i potekle su.
Kraj će biti i početak novi kad zemlja bude nova zemlja a i
nebesa. Samo će svjetlost Kuće Čiste osvijetliti horizonte
buduće. Po njima je sve počelo i njima vratit će se sve

Svjetlost Kuće čiste

Svjetlo Poslanika Muhammeda

U noći blagoslovljenoj svjetlo blještavo dvorce Šama osvijetlilo je. Dobrodošlice znak rukama je prethodnika svih obgrlio kupole velike prije rođenja najvećeg.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Palača vladara oholog u prah pretvorena jer dolazi onaj pod čijim nogama je prašina svijeta cijelog. Izvori presahnuli najednom jer će žeđ čovjekova konačno i potpuno ugašena biti.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si duša svih duša još dok su one snivale samo u znanju božanskom. Svjetlosti nebeska što je perom ispisivala prvotnost svaku još prije nego su anđeli motrili slova bezgrješnošću svojom.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Pečatu navjestitelja svih što duše tvoje djelić donesoše kao poslanje blagoslovljeno. Glasonošo posljednji a u stvaranju prvi. Ti koji si sklonište skupocjeno za bića sva.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

U svijetu Ahmeda prvobitnog ponikoše stvari sve. U tišini
beskonačnoj dah njegov oćuti ćestica svaka. Malo se ko sjeća
milosti preobilne iako ona u nama prebiva poput djeteta još
nerodenog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Adem u ćudu velikom da ima neko prije presveta imena motrio
je. Cjelina ljubavi boćanske oćitovati se mogla nije. Plod stabla
zabranjenog nakon vremena dugog dozreti će u punoći svojoj
kad ubran bude rukom onoga ćije je ime istovjetno. Potomak
Kuće oćkrit će tajne sve zrenja dćenetskog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si sjaj svih poslanih, mjeseće puni u dolini zaćuđenosti
putnika duhovnih. Sunce najveće u udubini srca lutajućih slom-
ljenih, zvijezda sigurna na horizontima tragalaca najboljih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Fatime Zehre

Na cvijetu istom dvije latice purpurne, dva svjetla nositeljice
blistave, ruže iste.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Cvijet mirisni iz bašte najbolje još dok su vrtovi zemaljski u
neodsanjanom času bdjeli nad slikom svijeta. O, ti koja si još
zvijezde četiri dodirnula pod ogrtačem svjetlosnim iz zemlje
mudrosti drevne.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Alija

Iskra svjetlosti sablje dvosjeklice oba svijeta obasjala je.
Prolaznost ovoga i trajnost svijeta onoga baklja je prva nosila
od dvanaest glavni zapaljena.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si lučonoša mudrih, vrelo prvo od izvora dvanaest
Musaovih iz stijene granitne, Zapovjedniče vjerujućih na čiji je
dlan čisti stvaranje položeno cijelo, svjetlo si božije, strana
božija, jezik božiji.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Odvojio si svjetlost svaku od tmine svake, stvarnost svaku od
sjenke njene, izvornost svaku od pričine ispred nje, vodič
sigurni, lice božije okrenuto ljudima.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Hasana

Drhtajem treperavim orosio je svijet stvoreni cvijet dženetski u moru darežljivosti božanske. Znalac nepomućeni za sve tragaoce istinske, za sve putnike ka oazama zelenim.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, odabrani u čijem imenu je ljepota vasiona cijele utisnuta pečatom iskonskim. Dobrostivi, čiji talasi dopiru do svih obala skrovitih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, mjeseče plemenitosti blistave, zrako sunca na površi mirnoj vilajeta nepretrgnutog, ti koji napajaš pićem rajskim sa vrela Muhamedovog, čedo iz kičme najbolje.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Husejna

U pustinji časa suđenog zastave razvijene na dan bola velikog,
žrtva uzvišena, princ mučenika, imam sveti.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Posljednja noć kraju se bliži dok krug odabranih svjedoči
vremena neka buduća. Imamsko svjetlo sja jače od hiljadu
sunaca u srcama sljedbenika.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

U zoru dana desetog sedamdeset i dva odabranika pred
suncem izlazećim, samozaborav uzvišeni u jutro svjedočenja
davno obećanog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Mlaz svjetlosti pao na priliku svetu poput kapi rose na mirisnoj
latici dženetskoj. Potomaka devet čistih svjetlosti su vremena
svojih. Nema spasa od dana određenog kalemom.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Iz kičmi muškaraca i maternica žena izranjaju oni koji su s njima

od dana zavjeta velikog. Svjetlost nedjeljiva ilovače jedne
obujmila je srca ugovorom davnim.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Sedžada

List, cvijet, grumen svaki zemlje progovarao je prisutnošću
njegovom blagoslovljenom, ukras pobožnih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Poput bisera u školjci tajanstva ostade tajna znanja. O, ti koji si
u pokornosti stalnoj, stanovniče Kuće čiste.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Iz posude fakirske zalogaj svaki suza sjećanja pratila je. Ispod
šatora velikog feniks se uzdiže dok rane mučeničke mirišu poput
cvjetova najljepših.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Bakira

Na obalama spasa svjetionik peti za sva srca bliska koja
carstvima duha plove lađom Nuhovom, otvoritelj vrata znanja
tajni najdubljih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O raskrivatelju dubina sedam, ti koji svjetlošću sjevernom
zaogrćeš ramena snažna, pologa uzvišenog dostojna, ti koji si
poimenično spomenut u Tevratu blistavom, knjizi Musaovoj.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, svjetlo božansko na pramcu spasa. Ko se popne spašen je ko
izostane potopljen je, obećanje je djeda Kuće čiste. Jedro bijelo
znamen grupe spašene za vremena sva.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Sadika

Kamen ugaoni hrama Ibrahimovog i Ismailovog bijaše on u vremenu svome. Istinska riznica, čedo Muhamedovo, bez vodiča je staza tako mračna, tegobna.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti čije je ime presvjetlo safirima iskrenosti ispisano, čistotom izatkano na razboju neporočnom. O, utemeljitelju zadubljenja istinskih, svjetiljko blistava za sva srca začudna.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, vlasniče dragulja Ademovih, oznako svih pravaca plemenitih, spasioče iz tmina dubokih, strahotnih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Kazima

Trag veličajni svjetlosti sedme ka nebu se diže duboko ispod zemlje vlažne. O, neporočni što snagu svladavanja punog raskri očima sjetnim sljedbenika časnih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Bdjenje u poklonjenju uzvišenom od početaka dana svakog do sredine žarke, osunčane. O, zvijezdo sjajna vjere čiste iz čije ruke je pokajanje primano, buktinjo na Sinaju dobrote.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Studen, znoj i krv iz tamnice u tamnicu okovan a lanci pokornosti uzvišene na stopalima svetim, u potčinjenosti Jednom dok su lanci zabluda na vratovima nasilnika.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Reze

Ljubaznosti božanske jedne ponad drugih on izloži sve, jedinstva
tajne raskri.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

U trenu osvjedočenja nepretrgnutog grozd sa trpeze davne,
Isaovim dahom orošen. O, tajno tajni, o učitelju svih učitelja što
lanac zlatni nose oko vratova pokornih u tekijama usamljenim.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si hram jedinstva bliskog, ti koji si čuvar knjige u
vremenu svojemu, nasljedniče svjetli.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Dževada

Iz vrta Poslanikaova latica mirisna, dragulj svijetli položen ispred prijestolja Milostivog dok ništa stvoreno ne bijaše.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Knjiga mudrosti žive što za svako vrijeme znak nosi, poruku za biće svako. O, ti koji si miljenik božiji ljupkosti neiskazane što u cvijetu mladosti pokošen bijaše.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Osam safira plavih sa krune namjesništva vratilo se moru milosti božanske iz svijeta privida u svijet stvarni. O, more plemenitosti najboje, mudrača mladi, dostojanstveni.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Hadija

Izgnanstvo veće što kuša sjeme gorko, za duša svijet i domovinu
u nama zaboravljenu zna, za zemlju nebesku gdje vodič potreban
je jasni.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O ti koji si vodič bezgrješni, koji si utočište svih srca slabašnih,
svih ruku nejakih.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si mjesto povezivanja i spajanja što traje još od žrtve
Ibrahimove, posudo znanja pitkog, neiskrivljenog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Askerija

U tuzi i bolu izdvojenosti svjetlo bremenito narasta što će se prostirati od istoka do zapada, u zatočenju koje na drugačiji način zatoči srca mnoga zamkom ljubavi.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, oče Gospodara vremena, spasitelja svijeta ovoga, tajne zapečaćene, svjetlosti posljednje što lice je zakrila svoje od vremena ovoga teškog, tako tegobnog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, ti koji si prethodnik onoga što nosi pero sveto navještenja svih u rukama glasonoša tri stotine trinaest. O, ti čije je tijelo prečisto od božanskog prijestolja svjetlosti stvoreno, vrelo blagosti svake.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo Imama Mehdijsa

O, ti koji si utočište pouzdano svim vjernim, nada za sve oči umorne, tako dugo otvorene.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Svjetlo je tvoje poput sunca iza oblaka tamnog skriveno, nevidljiv očima ali obasjavaš svijet cijeli. Zvijezda polarna za putnika svakog sve dok traje djetinjstvo ovo roda ljudskog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

O, branioče Hrama, ti koji si mladić prekrasni za oči onih što znaju mladost duše vlastite, tješitelju neumorni do dana obznanjenosti suđene.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Rođen sa znanjem ti si, srca slijepa, zabludjela nespremna su za ljepotu tvoju i zato skriven si u vremenu ovom kušnje velike, ti koji si čedo navjestitelja poslanog.

Da nije za tebe ne bismo stvarali svjetove.

Trozubac Posejdonov u moru ljubavi

Okvir za sliku nježne muze

Zrake sunčeve razasute na pijesku vreloom, u sutonu pozlaćenom u rijeku zagledan bijah. Uvijek se desi kada se najmanje nadamo. Predvečerje samozaborava dalekog tugom govorilo je tek čujnom. Svaki kamen bijeli priču imao je svoju.

Malisa je ostala samo u sjećanju odviše vjernom.

Iako mislih na nju dan svaki, dlanovi vlažni prazni ostadoše, ispruženi uzaludno poput prstiju u pustinji dalekoj nevoljnika žednog koji pored sebe samo varku ima.

Malisa je ostala samo u sjećanju odviše vjernom.

Razdaljina u dušama malena bijaše ali razmak života dva velik i nepremostiv, dubok poput ponora tamnog koji odvraća čak i postojanjem samim. Ukoliko pupoljak bliskosti u razmaknutosti latica nježnih namah i brzo ruža ne postane, teške mijene vremena nestalnog pregaze ljubav svaku.

Malisa je ostala samo u sjećanju odviše vjernom.

Možda muze ljepote nestvarne pjevale ne bi pjesme zanosne, tako opojne da je ljubav svaka sinova čovječijih savršena koliko i slijepa i da uzde nade na ponosnom konju duše uzburkane nisu

u rukama vlažnim opuštene tako.

Malisa je ostala samo u sjećanju odviše vjernom.

Magla bijela horizonata uzvišenih kad ruke pružamo slici
prozirnoj što sniva u snjegovima bijelim ili koraci blatnjavi na
putu mokrom gdje nas prate oluje i crni gavranovi, svejedno je,
jer ostala je u meni.

Malisa je ostala samo u sjećanju odviše vjernom.

Marija majka Isusova

Zabrinuti pogled Josipov u noći mrkloj, zametak svjetlosni
ljubopitljivo je pratila Danica zvijezda. Ogrtač spustila bijaše ona
Blistava na priliku čednu u veo neprozirni umotanu.

Ljubav Marijina velika bijaše.

Stablo palmino odsjaj rumenila jutarnjeg prekri iz granja zelenog
datule prosute na dlan djevičanski, u liku muškarca savršena
anđeo presveti.

Ljubav Marijina velika bijaše.

Dijete u kolijevci nad sobom mir zazva trostruki. Mir rođenja,
mir smrti i mir uskrsnuća. Mir posvuda, posvuda carstvo
prostrano nebesko.

Ljubav Marijina velika bijaše.

Počivalište Mustafino

Zaštitnik grada, čedo Hidrova uznesenja. Jedan kad se pojavi nestaje drugi. Dvojica su oduvjek u svjetlosti jednoj, još od prije godina četiri hiljade.

Dok sjećanje postojalo bude san je siguran, spokojan ispod nadstrešica kuća mokrih. Dvojica su oduvjek u svjetlosti jednoj, od iskona tajno a posljednji put pokazano.

Bio je znamen vremena svog, znak je i danas. Jer prašina zaborava ne dotiče posude srca a slični se rađaju u mijenama svim. Dvojica su oduvjek u svjetlosti jednoj, jedan u iščeznuću , drugi u srcu.

Navještenje nevjeste Kristove u Ukrasu je veće, broj njihov jednak je. Dvojica su oduvjek u svjetlosti jednoj.

Objavljivanje knjige pomogli su:

prof.dr. Šaćir Filandra
mr. Kasim Korjenić
Mensud Medar
Ale Puzić
Samir Kamenjaš

ZLATNA MEDALJA

Preplivao je Vislu. Most na rijeci porušen, iza njega se vojska povlači i možda je uputio bar pogled iza sebe. Ispucavši sve metke koje je imao na kraju je skočio u hladnu rijeku i preplivao je. I preživio. Gefrajter Mehmed Šarac. Kaplar. Ili pak vodnik jer ne znam pravilan prijevod riječi. Ali znam da Bošnjaci nisu imali visoke činove u vojsci Austro-Ugarske monarhije, no, da je careveina “potrajala” osvajali bi sve više i više, uspinjali se. Bili su odani podanici. Hrabri i vjerni, služili bespogovorno i nalazili čast u tom služenju. Možda nisu ni znali zašto je tako, još vjerovatnije je da mnogi nisu ni razmišljali, tek, služili su. Četvrta pješadijska Regimenta. Bošnjačka. U dugim zimskim noćima, pored zažarene peći (bio sam dijete) poneko bi se sjetio tog događaja i ispričao ga. Tada, prije tridesetak godina i više, još je bilo živih ljudi iz “onog rata” kako su ga zvali, očito izbjegavajući spominjanje naziva i određenja, nije se smjelo. Ili, bar nije bilo preporučljivo. Jer, 1945 došla je nova vlast a s njom koja donosi sve novo treba da se do kraja uruši i ono “staro”. Nepovratno.

Pažljivo sam osluškivao priče starih pokriven do brade crvenim jorganom koji je bio toliko prostran da je čitava porodica mogla stati ispod. Ipak, nije se praktikovalo, socijalistička revolucija je već ubrzano podizala standard pa se vrtoglavo umnožavao broj “prevaziđenih” stvari i predmeta. Kupovalo se, a krediti dijeljeni “šakom i kapom”.

Pričajući o hrabrosti moga djeda sijedokosi, još ponosni starci su obično spominjali rijeku Volgu kao mjesto okršaja i odstupnice. Gotovo nemoguće, front nije tako daleko dosezao. Možda su saborci (Stočana je bilo mnogo) htjeli uveličati što više sami događaj te ga tako učiniti bar “daljim” pošto se u visinu više nije moglo. Jer, “zlatna medalja” za hrabrost je bila najviše vojno odlikovanje bivše Monarhije i često ni lako nije dodijeljivana. Djed je medalju navodno ponio sa sobom zaputivši se “caru Franji”, godine 1945. Car nije bio živ, ugasila se i nekadašnja monarhija. Ali je mislio da je “tamo” mogući spas i utočište, bar pod-

sjeća na nekadašnju slavu, možda neko prepozna starog vojnika. Od čega je tražio spas, možda ni sam nije znao. Starac od oko 60 godina, koji u drugom Svjetskom ratu nije pripadao nijednoj vojnoj formaciji, nije okaljao ruke. Istina, razmijenio bi pokoju riječ na Njemačkom jeziku sa dokonim vojnicima, civilima se ponekad izlazilo u susret. Hrana i sitne usluge, istinske veličine svakog rata. Izgleda ipak, da je za bijeg bila presudna činjenica da "Rusi dolaze", dakle oni isti protiv kojih se nekad borio i čije je metode iskusio na vlastitoj koži. Vremena su se promijenila ali je u njegovu sjećanju bila Visla i kozačka surovost i stradanje bez kraja. Medalju je zamotao u bijelo platno i stavio je u čistu, tek obučenu košulju, u lijevi džep. Kod srca. I otišao, da se nikad ne vrati. Gledajući stare fotografije iz Prvog Svjetskog Rata uvijek bih se čudio zažarenim pogledima Bošnjaka, njihovom ponosu na izbledjelim slikama i odsječnoj zapovjedničkoj crti u široko otvorenim očima. Interes tuđi, zemlja tuđa, ciljevi tuđi. Ali oni su pronalazili "nešto svoje" ili bar mislili da ga imaju. Možda nisu imali ni puno izbora koliko se to čini sada nama, sa pristojne povijesne udaljenosti. Bošnjak je suviše i prečesto ginuo za tuđe interese. Činjenica kratka i jasna, dostupna a tako daleka u nesagledanosti povijesnog toka i sebe u njemu. Medalja za hrabrost bijaše od čistog zlata i oduzeta je samo jednom jedinom čovjeku. Nije bio Bošnjak a medalju je navodno prodao ili je htio da je proda. Bošnjaci su držali više do časti nego do zlata, i nije tek slaba utjeha. Jer, i tuđa čast je još uvijek čast.

Mehmed Rizvanbegovi i Mehmed Šarac u vojsci Austro-Ugarske monarhije

Bakrač meda

Mehmed Rizvanbegović je kao dijete imao neobičan doživljaj. Otac ga je poslao hodži Mustafi Žuji u Begovinu da mu odnese bakrač meda. Mustafa je bio mualim mekteba u kući Rizvanbegovića koja je tada služila u te svrhe. Mali Meho (imao je tada oko devet godina) je poslušao i uzeo posudu s medom zaputivši se iz Podgradske mahale u Rizvanbegovića kuće.

Put je bio dug, prašina i neravna kaldrma, zvijezde na nebu su sjale. Stigavši zatekao je Mustafu u avliji. Poselamivši, predao je bakrač s medom. Hodža Mujo ga je pomilovao po glavi i dao mu sapun kao poklon za oca.

Nakon toga, odjednom se našao ispred svoje kuće u Podgradskoj mahali ni sam ne znajući kako. Otac se začudio kako se vratio u tako kratko vremena, čak ga koreći da možda nije ni predao posudu s medom. No dječak je ustrajavao na svojoj verziji priče i na kraju su mu ukućani povjerovali vidjevši da govori istinu te da je u pitanju KERAMET šejh Mustafe. Nadnaravna dijela ove vrste Ibn Arebi je nazivao SAKUPLJANJE ZEMLJE, odnosno prevaljivanje prostranih razdaljina u trenu. Mehmed Rizvanbegović je umro pedesetih godina prošlog vijeka i cijeli život se sjećao neobičnog događaja. Razlog više da ostane zapisano.

Figure 1: slika - mezar Mustafe Žuje